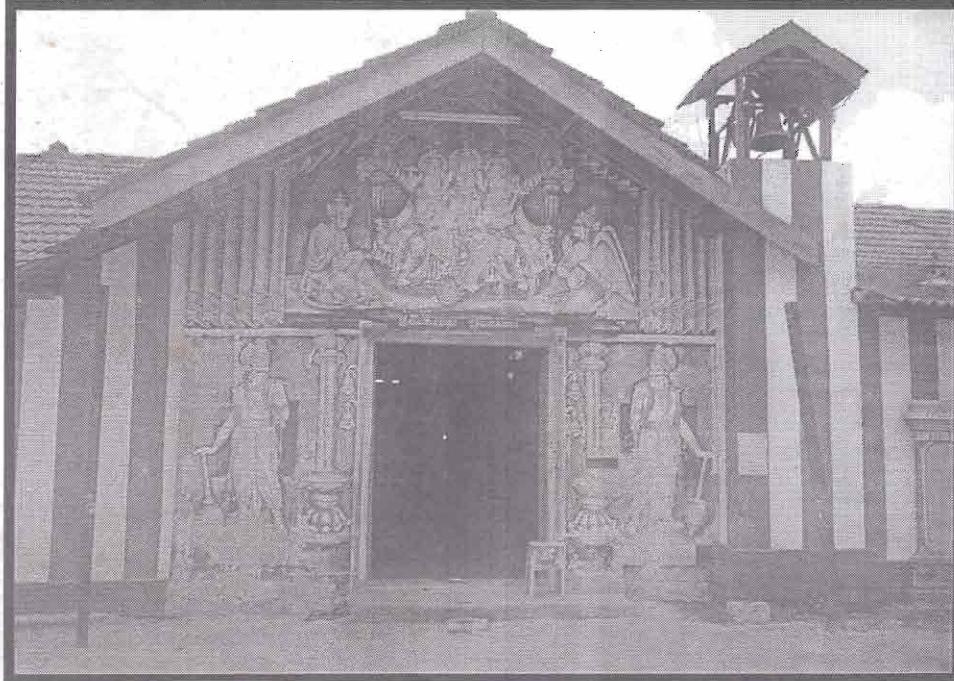
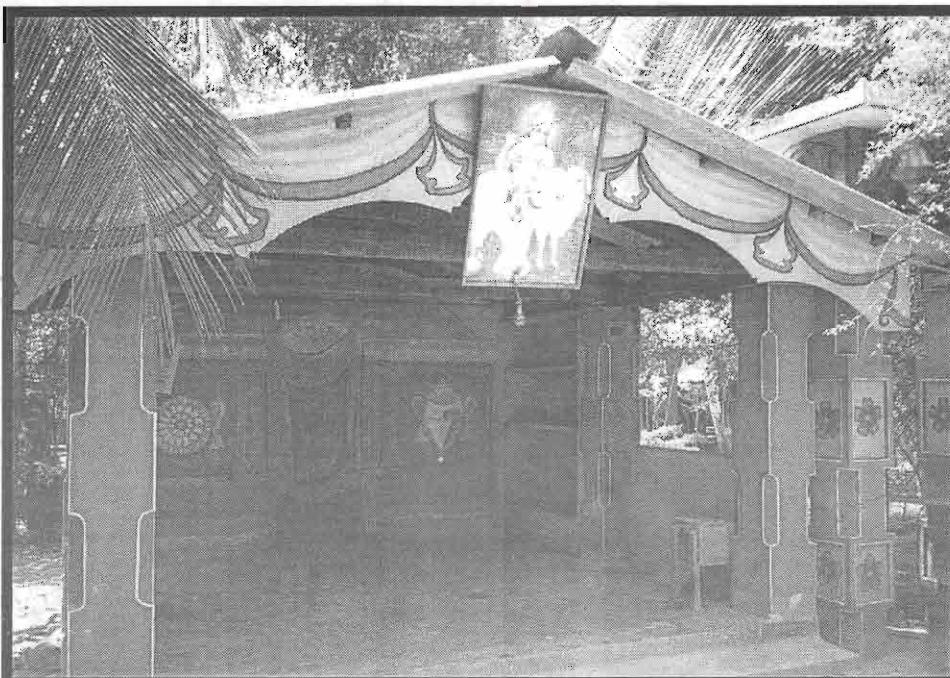

வல்லியக்கனும் வல்லிபுரநாதரும்

பொன்னம்பலம் இரகுபதி

வல்லியக்கனும் வல்லிபுரநாதரும்

பொன்னம்பலம் இரகுபதி

புலரி மறுபிரசரம் - 2006

அட்டை : வல்லியக்கன் கோயில், சண்டிலிப்பாய்.

உள் அட்டை : (அ) வல்லியக்கன் கோயில், ஆனைக்கோட்டை
(ஆ) வல்லிபுரநாதர் கோயில், கோண்டாவில்.

பின் அட்டை : வல்லியக்கன் கோயில், சங்கானை.

உள், பின் அட்டை : (அ) வல்லியக்கன், சங்கானை.
(ஆ) புதிய வல்லியக்கன் கோயில், சங்கானை.

Valliyakkanum Vallipuranatharum

A Discourse on the Syncretism of a folk Deity in Jaffna

© Author: **Dr.Ponnampalam Ragupathy,**
Visiting Professor, Faculty of Arts, University of Jaffna.

Publisher: **N. Kugaparan, Editor, Pulari**
(Reprint of an article appeared in
Pulari, Annual Number- 2006)

Photographs : **N. Kugaparan**

**Design, Layout
and Print:** **I. Sangar**
Bharathy Pathippakam, 430, K.K.S. Road, Jaffna.

Price : **Rs - 30.00**

வல்லியக்கனும் வல்லிபுரநாதரும்

நான் பிறந்த காலத்திலிருந்து, சொந்த ஊராகிய காரைநகரில் வசிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டவில்லை. 1980 ஆம் ஆண்டு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகச் சேர்ந்த பின்னர்தான் சிலகாலம், காரைநகரில் இருந்து வந்து போய்க்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுதுதான், 1981 இல், மன் அள்ளுபவர்கள் கொடுத்த தகவலால் காரைநகர், களூழியில் பெருங்கற் பண்பாட்டுத் தடையங்களைக் கண்டியும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தொடர்ந்து, இந்தப் பழமையான பண்பாட்டின் எச்சசொச்சங்கள் எவையாவது காரைநகரின் நாட்டார் மரபில் தேங்கி இருக்கின்றனவா என்று அறியும் ஆவலும் ஏற்பட்டது.

இந்தக் காலத்தில், எனது வீட்டுக்கு அண்மையில் இருக்கும் பறையகண்டியில் வாழும் வள்ளுவகுல மக்கள் என் கருத்தைக் கவர்ந்தனர். பறை என்ற இசைக்கலைக்கு அப்பால் மருத்துவம், சோதிடம், நெசவு என அவர்கள் பல

துறை விற்பன்னர்கள் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். அவர்கள் எனக்குப் பல விடயங்களைச் சொல்லித் தந்தார் கள். பழமை நிறைந்த அவர்களது மறைபொருள் மொழி வழக்கைக் கற்றுக் கொண்டேன். அவர்களது குலதெய்வம் வல்லியக்கன் என்று சொன்னார்கள். அந்தப் பெயரை அப்பொழுதுதான் நான் முதன்முதல் கேள்விப்பட்டேன். எனக்கு அது விளங்கவில்லை. அவர்களுக்கும் விளக்கத் தெரியவில்லை. வல்லியக்கனுக்கு கோயில் இருக்கிறதா என்று கேட்டேன். சங்காணையில், சந்தைக்கு வடக்கே, உள்ளுக்குள் இரண்டு கல் தொலைவில் இருக்கிறது என்றார்கள். யார் பூசை செய்வது என்ற கேள்விக்கு, வள்ளுவக் குருக்கள் ஒருவர் நெல்லியடியில் இருந்து வந்து போவார் என்றார்கள்.

எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியில், நாட்டாரியலை எனக்கு ஊட்டி விட்டவர் சன் முகசுந்தரம் மாஸ்டர். அவரிடம் போய்க் கேட்டேன், யார் இந்த வல்லியக்கன் என்று. வல்லியக்கன் என்பது வல் + இயக்கன்; வலிமை வாய்ந்த இயக்கன் என்று பொருள். இது பழமையான யக்ஷி வழிபாட்டிலிருந்து வந்தது. நெல்லியடியிலும் முன்னர் வல்லியக்கனுக்குக் கோயில் இருந்தது. அதை, கிருஷ்ணன் கோயிலாக மாற்றி விட்டார்கள் என்று சொன்னார் சண்முகசுந்தரம் மாஸ்டர். நாட்டார் மரபுக் கோயில்கள் பிராமணிய மயப்பட்டு, அடையாளம் இழந்து போவதையிட்டு ஆழந்த கவலை கொண்டிருந்தவர் அவர். தமிழ்மரபுக் கண்ணகி, ராஜராஜேஸ்வரி ஆவதைப்பற்றி அந்தக்காலத்திலேயே பத்திரிகைகளில் எழுதிக் கொண்டிருந்தவர். சமுத்து நாட்டாரியலின் முன் ணோடியான பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் முதன் மாணாக்கர்களுள் ஒருவர்.

1983 இல், இலங்கையில் இந்துமதம் தொடர்பாக ஒரு மலர் வெளியிட வேண்டுமென மயிலிட்டி கலைமகள் வித்தியாசாலை அதிபர், பண்டிதர் அப்புத்துரை முற்

பட்டார். ஒரு கட்டுரை கேட்டார். யாழ்ப்பாணத்துத் தொல்லியல் ஆய்வுப் பின்னணியில் நாட்டார் சமயத்தை இணைத்து, பண்பாட்டுத் தொன்மங்களின் மாற்றங்களையும் தேக்கங்களையும் சுட்டிக்காட்டி, கோவும் மடைப்பறையும் என்று ஒரு சிறு கட்டுரை எழுதினேன். நாட்டார் சமய மரபுகள் தொடர்ந்தும் இருக்கத்தான் வேண்டுமா? அவை சைவ சித்தாந்த மயப்படுவதில் என்ன தவறு, என்று, பண்டிதர் அப்புத்துரை நீண்டநேரம் விவாதித்தார். அவர் பரந்த உள்ளம் படைத்தவர். அக் கட்டுரையைப் பிரசரித்தார். அது பலரைக் கவர்ந்ததால் பின்னர் பலதடவை மீளப் பிரசரிக்கப்பட்டது. வல்லியக்கண் பற்றிய தகவலையும் எனது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வு நூலில் பதிந்து வைத்தேன். இருப்பினும், சங்காண வல்லியக்கணை அப்பொழுது எனக்குப் பார்க்கக் கிடைக்கவில்லை.

இருபதாண்டுகள் இடைவெளிக்குப் பின்னர், கடந்த வருடம், நான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு திரும்பவும் வந்தபொழுது, கோண்டாவிலில் எனது அயல வரும் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக நுண்கலை விரிவுரையாளருமாகிய திரு. ஜெய்சங்கர் எனக்கு ஒரு செய்தி சொன்னார். கோண்டாவிலில் முன்பு இருந்த வல்லியக்கண் கோயில் இப்பொழுது வல்லிபுரநாதர் என்று பிராமணிய மயப்பட்ட பெருமான் கோயிலாக, பிரபலப்பட்டுவிட்ட தாகச் சொன்னார். ஜெய்சங்கர், மட்டக்களப்பில் நாட்டார் கலைகளை அதன் உண்மையான சொந்தக்காரர்களிடம் உயிர்ப்பிக்கும் பணியில் புதிய உத்திகளைக் கையாண்டு உழைப்பவர். வல்லியக்கண், வல்லிபுரநாதராகி உருவ மிழந்து போனது அவர் உள்ளதைத் தொட்டதில் வியப்பில்லை.

இந்த விடயங்களை எல்லாம் யாழ் பல்கலைக்கழக நுண்கலை விரிவுரையாளர் திரு அகிலனுடன் பகிர்ந்து கொண்ட பொழுது, இதை எழுத வேண்டும்; எல்லோரும் படிக்கக் கூடியமாதிரி எழுத வேண்டும், என்று தூண்டினார்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தான் புலரி பத்திரிகை ஆசிரியர் திரு. குகபரன் ஆண்டு மலருக்குக் கட்டுரை தேடிக் கொண்டு வந்தார். சங்கானை வல்லியக்கணக் காட்டி னால் கட்டுரை தருவதாகச் சொன்னேன். நான் சொன்ன குறிப்பை வைத்துக்கொண்டு சங்கானைச் சந்தையடி யெல்லாம் தேடியும் குகபரனுக்கு வல்லியக்கன் கிடைக்க வில்லை.

கோண்டாவிலில் கேட்டால் தெரியலாம் என்று நானும் குகபரனும் வல்லிபுரநாதர் கோயிலுக்குப் போனோம். அங்கு நாம் கண்டதும் கேட்டதும் வியப்பட்டுபவை. கோயிலோடு சேர்ந்த ஒரு சிலரைத் தவிர வேறொருக்கும் முன்னர் இது வல்லியக்கன் கோயிலாக இருந்தது தெரியாது. இப்பொழுது, இது, ஆகம முறைப்படி கட்டப் பட்ட கோயில். மூலவர் பெருமாள். வசந்தமண்டபம், உற்சவ விக்கிரகங்களாகச் செப்புத்திருமேனிகள், பன்னிரு ஆழ்வார்கள், தேர், தேர்முட்டி என்று எல்லாம் அமையப் பெற்றிருந்தன. நாங்கள் போனது சனிக்கிழமை ஆதலால், பெருமானுக்கு உகந்த நாளென்று, கணிசமான கூட்டம்.

கோயில் நிர்வாகம் வள்ளுவகுலத்தவர். ஆனால் பூசை பிராமணர். வள்ளுவர், கருவறைக்கு உள்ளே போவது கிடையாது. முன்பு மூலவராக இருந்த வல்லியக்கன் செப்பமற்ற ஒரு கல்வடிவில் இருந்ததாகச் சொன்னார்கள். அது இப்பொழுது எங்கே என்று ஒருவருக்கும் சரியாகத் தெரியவில்லை. கருவறைப் பீடத்தின் உள்ளே வைத்துக் கட்டிவிட்டாக ஒருவர் சொன்னார். முன்பு பூசை செய்த வர்கள் வள்ளுவர்கள் என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் இப்பொழுது இறந்து விட்டார்கள் என்றும் அறிந்தோம். அவர்கள் மரபில் வந்த வயதான ஒருவர் இருப்பதாகவும் அவரிடம் பழைய விவரங்கள் அறியலாம் என்றும் அழைத்துச் சென்றார்கள். இவர், திரு. சின்னப்பன் இராசரத்தினம். தமிழ்நினர். இவர் கூறிய தகவல்களும் கருத்துக்களும் இங்கு தொகுக்கப் பட்டுள்ளன.

வல்லியக்கன் கோயில் இந்த இடத்தில் தொன்று தொட்டு இருந்து வந்ததல்ல. முன்று தலைமுறைக்கு முன்னர் அச்செழு என்ற ஊரில் இருந்து வல்லியக்கன் கல்லை ஒருவர் இங்கு கொண்டுவந்தார். குலப் புலப்பெயர்வுடன் இது நிகழ்ந்திருக்கக்கூடும். கோயில் சிறு கொட்டகையாக இருந்தது. வல்லியக்கனுக்குத் துணைக் கோயில்களாக முடிமன்னருக்கும் அம்மனுக்கும் கொட்டகைகள் இருந்தன. திரிகுலங்களும் நடப்பட்டிருந்தன. பூசை செய்யவர் வாய்க்கடிப் பூசை செய்திருக்கிறார். 1976 வரை கோயிலில் பறை அடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வைகாசி விசாகப் பொங்கல், கும்பழை எனப்படும் நவராத்திரி, திருவெம்பாவை முதலியன முக்கிய திருவிழாக்களாகவும், சைவ பஞ்சபுராணம் பாடும் மரபும் இருந்திருக்கின்றன.

1976 இல், கோயில் பிரித்துக்கட்டிய பொழுது, பெயரை மாற்றுவது என்று தீர்மானம் ஆயிற்று. அதுவரை, ஊரின் அந்தப்பகுதி, தபால் முகவரி உட்பட, வல்லியக்கன் கோயிலடி என்றே அடையாளம் காணப்பட்டது. வல்லியக்கன் என்ற பெயர், வள்ளுவ குலத்தவருக்குரிய அடையாளமாக இனக்காணப்பட்டதை விரும்பாத மனப்பான்மை, பெயரை மாற்றக் காரணமானது.

மாற்றவிரும்பியவர்கள் அப்பொழுது இருந்த வேதாகம பண்டிதரும் சமஸ்கிருத அறிஞருமாகிய சீத்தாராம சாஸ்திரிகளிடம் ஆலோசனை கேட்டனர். அவர், வல்லியக்கன் என்ற பெயர், யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபலமான பெருமாள் கோயிலாகிய வல்லிபுரக் கோயிலுடன் ஒத்துப் போவதால், இதை வல்லிபுரநாதர் என்று கொள்வதே பொருத்தமானது என்று ஆலோசனை வழங்கினார். கோண்டாவிலில் இருந்த ஸ்தபதி சோமசுந்தரம், வள்ளுவர்களுக்கு ஆகமமுறையில் கோயில் அமைக்க இசைந்து, கட்டிக்கொடுத்தார். திருநெல்வேலி, சீவரத் தினம், தேர் அமைத்தார். 1981 இல், ஆகமமுறைப்படி பிராமணரால் குடமுழுக்குச் செய்யப்பட்டது. கொடியேறித்

திருவிழா நடைபெறத் தொடங்கியது. பறையடிப்பது நின்று, நட்டுவ மேளம் வந்தது. அப்போது பிரபலமாக இருந்த நாதஸ்வர வித்துவான் என். கே. பத்மநாதன், இந்தக் கோயிலுக்கு வந்து வாசிக்கத் தயங்கினாலும் பின்னார் ஒத்துக் கொண்டார்.

வேதமந்திரங்களுடன் திருவாய்மொழி படிப்பதும் மார்கழி யில் திருப்பாவையும் வைகுண்ட ஏகாதசியும் வழக் கமாகின. வடமராட்சியில் உள்ள வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயில், பொன்னாலை வரதராசப் பெருமாள் கோயில், நகரில் உள்ள சேணியதெருப் பெருமாள் கோயில் மரபுகள் யாவும் பின்பற்றப்படுவதுடன் அவற்றுடன் போட்டியிடும் போக்கில் அங்கு இல்லாத புதுமைகள் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் இன்று தோன்றி யுள்ளது. தசாவதார ஜம்பொன் படிமங்கள் செய்து வைக்க வேண்டும் என்று இப்பொழுது முயற்சி நடக்கிறது. வள்ளுவர் அல்லாதவர்கள் பலர் பக்தி சிரத்தையுடன் இங்குவந்து வழிபடுவதையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

சங்கானையிலோ அல்லது வேறெங்காவதோ வல்லியக் கனுக்கு இப்பொழுதும் கோயிலோ வழிபாடோ இருப்பது பற்றி திரு. இராசரத்தினத்திற்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆனால், சங்கானையிலாவது வல்லியக்கன் எஞ்சி இருக்கிறாரா என்பதைப் பார்த்துவிடவேண்டும் என்ற ஆர்வம் எங்களுக்குத் தலைக்கேறிவிட்டது.

முதலில், சங்கானையில் வள்ளுவர்கள் வாழும் பகுதி யைத் தெரிந்து கொண்டு அங்கு சென்று தேடலாம் என்று குபரனிடம் கூறினேன். அந்தப் பகுதியில் விசாரித்த பொழுது, பழையவர்கள் எல்லாம் போய் விட்டார்கள். இப்பொழுது யாருக்கும் இவற்றைப் பற்றித் தெரியாது என்ற பதில்தான் கிடைத்தது. கோயில் என்றால் தெருக்கரையில் இருந்த பாலவைரவர் கோயிலைக் காட்டினார்கள். இந்தக் கோயிலில் முன்பு பலி நடை

பெற்றதாம். இராசதுரை அமைச்சராக இருந்த பொழுது நிறுத்தப்பட்டதாம். கோயில் உடைமையாளர்கள் மதம் மாறிச் சென்றபின்னர், அண்மையில், பல சிக்கல்களுக்குப் பின், கோயில் பொதுச் சொத்தானது. கோயிலுக்கு எதிரில் கடை வைத்திருந்தவர் அறிமுகப்படுத்திவிட்ட நல்லையா என்பவர் இந்தத் தகவல்களைக் கூறினார். பாலவைரவர் வல்லியக்கணாக இருக்க முடியாது என்று எனக்குத் தோன்றியது.

வள்ளுவர்கள் வழிபடும் வேறேதாவது கோயில் இருக்கிறதா என்று கேட்டேன். வல்லியப்பர் என்று சற்று உள்ளுக்குள், ஒரு வளவுக்குள், ஒரு கோயில் பாழடைந்து போய் இருக்கிறது. அதற்கு விளக்கு வைக்கவும் ஆளில்லை, என்றார் நல்லையா. அட, அதைத்தானே தேடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம் என்றேன், இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் கேள்விப்பட்ட சங்காண வல்லியக்கணை கடைசியாக கண்டுபிடித்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில்.

கோயிலுக்கு பக்கத்து வளவில் இருக்கும் திரு. பொன்னன் சின்னத்தம்பி மேற்கொண்டு விவரஞ் சொல்லிக் கோயிலைக் காட்டினார். கோயில், காடு மண்டிப்போய், ஒரு வளவுக்குள் இருந்தது. கருவறையும், முகமண்டபமும் கொண்ட, சிறிய, ஒடு வேய்ந்த கட்டிடம். பாழடைந்து, ஒடுகள் விழுந்து, ஒட்டடைப்பிடித்து இருந்தது. செவ்வக வடிவில், நிலைக்குத்தாக நடப்பட்டிருந்த, வெள்ளைச் சுண்ணாம்புக் கல்தான் வல்லியக்கன். பக்கத்தில் ஒரு சூலமும் இருந்தது. கற்பூரத் தட்டு, விளக்கு முதலியலை பாசிபிடித்துக் கிடந்தன. நெடுங்காலமாக உள்ளே ஒருவரும் போகவில்லை என்று தெரிந்தது. நெல்லியடியில் இருந்து வருவதாகச் சொல்லப்பட்ட வள்ளுவக் குருக்கள் பற்றிக் கேட்டேன். அப்படி யாரும் இப்பொழுது வருவதில்லை என்று தெரிந்தது.

வளவு உடைமையாளர்களும் பக்கத்திலேயே இருந்தார்கள். இளந்தலைமுறையினர். தாங்கள் மதம் மாறிவிட்டதால் தங்களுக்கு இதைப்பற்றி ஓன்றும் தெரியாது என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அந்தக் குடும்பத்து வழிவந்த ஒருவரும் எதிர் வளவொன்றில் இருக்கிறார். அவர் தனது வளவுக்குள் ஒரு வல்லியக்கன் கோயில் வைத்திருக்கிறார் என்றும், இதனால் தகராறாகி புது வல்லியக்கன் தூக்கி எறியப்பட்டு, திரும்பவும் கொண்டுவந்து வைக்கப் பட்டிருக்கிறார் என்றும் அறிந்தோம். அந்தக் கோயிலையும் பார்த்தோம். இதுவும் அதைப்போல மயோசீன் வெள்ளைக் கல்லாலான வல்லியக்கன். சிறு கட்டிடம். வாய்கட்டி, விளாக்கு வைப்பதும் அவ்வைப்போது பொங் கலும் ஒழுங்காக நடைபெறுகின்றன. அந்த வீட்டில் உள்ளோருக்கு வல்லியக்கன் குறித்து எந்த விளக்கமும் இல்லை. மரபு ஒன்றின் தொடர்ச்சியாக மட்டுமே வழிபாடு நடக்கிறது. வல்லியக்கன் என்ற சொல், பொருளற்றுத் தோன்றியதால், வல்லியப்பர் ஆக்கிவிட்டார்கள்.

பொன்னன் சின்னத்தம்பி வயதானவர். காரைநகரில் நான் முன்பு சந்தித்தவர்களைத் தெரிந்திருந்தது. அவர் தந்த தகவலின்படி சண்டிலிப்பாயிலும் ஒரு வல்லியக்கன் கோயில் இருப்பதாக அறிந்தோம். வீரபத்திரர் கோயிலிட என்றால் காட்டுவார்கள் என்றார். வல்லியப்பன் யாத்திரை தொடர்ந்தது. சண்டிலிப்பாய் வீரபத்திரர் கோயில் அண்மையில் புதுப்பித்துக் கட்டப்பட்டது. கோயில் அறங் காவலருக்கும் அயலில் இருந்தவர்களுக்கும் வல்லியக்கன் என்ற பெயர் புதுமையாக இருந்தது. திரும்பவும் வள்ளுவர் வாழும் பகுதியைக் கண்டுபிடிப்பது என்ற பழைய உத்தியைக் கையாண்டோம். குகபரனுக்கு ஒரு சந்தேகம்; வள்ளுவர் என்று நான் கேட்டது வீரபத்திரர் கோயிலாருக்கு விளங்கியதா என்று. விளக்கி, பறையர் என்று சொன்னபின்தான், அந்தப்பகுதிக்குள் ஒரிரு கோயில்கள் இருக்கின்றன. அவை என்னவென்று தெரிய வில்லை, என்ற பதில் கிடைத்தது.

வள்ளுவ பகுதிக்குள் பேச்சி அம்மன் கோயில் துலக்கமாக இருந்தது. பேச்சி அம்மன், பேத்தி அம்மன், என்ற இரண்டு பதங்களுமே பயன்படுத்தப்பட்டன. யார் இந்த அம்மன் என்பதை இங்கு விளக்க வேண்டும். பண்டைத்தமிழரின் தாய்க் கடவுளான கொற்றவையே பேச்சி.

பேர்+ ஆய்ச்சி - பேராய்ச்சி - பேய்ச்சி - பேச்சி

பேர்+ ஆத்தை - பேராத்தை - பேத்தி

ஆய், ஞாய், யாய் என்பவை தாய் என்பதன் மறு சொற் கள். சம்க இலக்கியங்களில் பயின்றுவருபவை. ஆச்சி, ஆத்தை, இரண்டுமே தாயைக் குறிக்க யாழ்ப்பாணத்தில் இன்றும் வழங்கும் சொற்கள். பெருந்தாய் என்பதே பேச்சியும் பேத்தியும். நிறுவன நீதியான சமயங்கள் எதுவும் வரமுன்னரே, ஆதி நம்பிக்கைகளுள் ஒன்றாக, உலகெங்கும் தோன்றிய வழிபாடு, தாய்க்கடவுள் வழிபாடு. கொற்றவை (கொற்ற + அவ்வை - அரசாழுந்தாய்), காடு கிழாள் (காட்டை ஆள்பவள், காட்டுக்கு உரிமை கொண்டவள்), என்றெல்லாம் பழந்தமிழ் நாகரிகத்தில் போற்றிப் புகழப்பட்ட பதமும் கருத்தும் இன்று பேயாகி, பழந்தமிழ் மரபை இன்றும் பேணும் வள்ளுவரும் வெட்கப் படும் சொல்லாகிவிட்டது. சண்டிலிப்பாய்ப் பேச்சி அம்மன் கோயில், இன்று, இந்துவிவகார அமைச்சின் உபயத்தால் ராஜராஜேஸ்வரி என்ற பெயர்ப்பலகையுடனும் பிராமண பூசையுடனும் இருக்கிறது.

பேச்சி அம்மன் கோயிலடியில் விசாரித்த பொழுது வல்லி யக்கன் கோயிலைக் காட்டினார்கள். இது, தனியார் கோயிலாக, வளவுக்குள் இருப்பதால் மாற்றங்கள் தீண்ட வில்லை. பரந்து வளர்ந்த ஆலமரத்தின் அடியில், வல்லி யக்கன். அதே வெள்ளைச் சுண்ணக்கல். மரத்தின் வேர்கள் கல்லின் பெரும் பாகத்தை மூடிவிட்டன. சங்காணயில் பார்த்தது போல கருவறையும் முகமண்டபமும் கொண்ட ஒட்டுக் கட்டிடம். ஒரு விந்தையான சமய இணைப்பையும் இங்கு கண்டோம். கருவறை வாசலில் இருப்பறமும்

பிள்ளையாருக்கும் முருகனுக்கும் இரு கூடுகள். பிள்ளையார் படமாகவும் முருகன் வேலாகவும் இருந்தனர். ஒரு வகையில் வல்லியக்கண சிவனாக்கிவிட்ட கருத்துத் தெரிந்தது. ஆனால், முகமண்டப முகப்பில், கிருஷ்ணர் சிலை.

வளவின் உடைமையாளர் தருமு என்று அழைக்கப்படும் சண்முகவிங்கம் என்றும் அவரும் குடும்பத்தினரும் தற்பொழுது அந்த வீட்டில் வசிக்காமல் உடுவிலில் முன்பு மல்வம் என்று அழைக்கப்பட்டு இப்பொழுது சத்திய புரமாகிவிட்ட இடத்தில் வசிப்பதாகவும் சொன்னார்கள். கோயிலில் விளக்கு வைப்பதற்காக அவரோ குடும்பத் தினரோ தினமும் வருவதாகவும் அறிந்தோம். வீட்டில் இப்பொழுது இருப்பவர்கள் மதம் மாறியவர்கள். இருந்தாலும், தாங்களும் விளக்கு வைப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

திரு சண்முகவிங்கத்தை உடுவிலில் சென்று சந்தித்தோம். அவர் மனைவிக்கு, கலை வரும் வழக்கம் உண்டு என்று தெரிந்தது. வல்லியக்கண கோயிலில் முன்பு நாவல் மரம் இருந்ததென்றும் அதை முடியே ஆலமரம் வளர்ந்த தாகவும் அவர் மனைவி தெரிவித்தார். வல்லியக்கனுக்கு தாங்கள் வாய்கட்டி பூசை செய்வதாகவும், ஆலமரத்தில் பல நாகபாம்புகள் குடிகொண்டுவிட்டதால் தாங்கள் அங்கு குடியிருப்பதைவிட்டு வெளியேறிவிட்டதாகவும் சொன்னார்கள். கோயில் முகப்பில் இருக்கும் கிருஷ்ணர் சிலை பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, அவர்களுக்கு முந்திய தலைமுறையிலேயே, வைக்கப்பட்டுவிட்டதையும் அறிந்தோம். 1950களில் நெல்லியடி வல்லியக்கண் கிருஷ்ணர் ஆகிய பொழுது இது நடந்திருக்கலாம். ஆலமரத்தை வெட்டிக் கோயிலைத் திருத்த வேண்டும் என்பது இக் குடும்பத்தினரின் கோரிக்கை.

திரு சண்முகவிங்கத்தின் மனைவி, ஆனைக்கோட்டையில் உள்ளதொரு வல்லியக்கண் பற்றி எங்களுக்கு அறியத் தந்தார். மாணிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி முன்பாக ஆனைக்

கோட்டை செல்லும் வழியில், வாசிக்காலை ஒன்றின் அருகில், கந்தையா சின்னத்தம்பி என்பவரது வளவில் இது இருப்பதாக அறிந்தோம்.

ஆனைக்கோட்டை வல்லியக்கன், பெயர் மாற்றப் படவில்லை. மூலவராகிய கல்லும் மாற்றப்படவில்லை. ஆனால், வீட்டோடு கோயில் கட்டி, கருவறை வாசல் இருப்புமும் சங்கு சக்கரச் சின்னங்கள் அமைத்து, வைஷ்ணவ மயப்படுத்தப்பட்டதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. பெரிய ஆலமரம் முன்னர் இருந்தது. இப்பொழுது இல்லை. வாய்க்ட்டி, வள்ளுவரே பூசை செய்கின்றனர். முன்பு, பறையும் அடிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது பூசை செய்யவர்களில் ஒருவர், திரு. கதிரேசு விஜயசுகுமார்.

இந்த வீட்டில் வித்தியாசமான கருத்துடைய ஒருவரை நாம் சந்தித்தோம். இவர், திரு. க. இராசநாயகம். ஆனைக்கோட்டை வல்லியக்கன் கோயில் உரிமை உண்மையில் இவருக்கு வரவேண்டியது. மதம் மாறித் துறந்துவிட்டார். மார்க்கிய சிந்தனைகளின் சாயையும் தெரிந்தது. தற்பொழுது மிருதங்கத்துடன் மேற்கத்தைய தோற்கருவி வாத்தியங்கள் தயாரிக்கிறார். அரியாலையில் வசிக்கிறார்.

வல்லியக்கன் என்ற சொல்லின் பொருள் இவருக்குத் தெரிந்திருந்தது. இலங்கையில் இயக்கர், நாகர் என்று இருந்த ஆதிக்குடிகளில், வல் இயக்கன் என்று ஒருவர், வள்ளுவகுலத்தின் முதாதை என்றும், முதாதையர் வழிபாட்டால் வல்லியக்கன் என்ற கடவுள் வழிபாடு வந்த தென்றும் இவர் கருதுகிறார். வல்லியக்கன் வல்லிபுர நாதரானது இவருக்கு உடன்பாடில்லை. வல்லியக்கன் வழிபாட்டிற்கும் நாம் பறையர் என்று சொல்வதற்கும் தயங்கவோ வெட்கப்படவோ வேண்டியதில்லை என்பது, இவர் கருத்து. யாழ்ப்பாணத்தில் பறை தயாரிப்பதற்கு நெல்லியடியில் இருந்த ஒரே ஒரு கலைஞரும் இறந்தபின் இப்பொழுது யாரும் இல்லை என்றும் தெரிவித்தார்.

ஆனைக்கோட்டையில் கேட்ட விவரங்களால் இயக்கச் சியிலும் மாசியப்பிடியிலும் வல்லியக்கன் கோயில்கள் இருந்ததை அறிந்தோம். தற்பொழுதும் உள்ளனவா என்று அவர்களுக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனால், வேலனை - சரவணை, 2ம் வட்டாரத்தில், சின்னமடு தேவாலயம் அருகில் வல்லியக்கன் கோயில் இப்பொழுதும் அதே பெயருடனும் அடையாளங்களுடனும் இருப்பதாக விஜயசுகுமார் சொன்னார். நாங்கள் இன்னும் அதைப் பார்க்கவில்லை.

II

வல்லியக்கன், இயக்க வழிபாட்டிலிருந்து வந்ததென்பதை முன்னர் பார்த்தோம். இயக்க வழிபாடு என்றால் என்ன? இயற்கையின் சக்தியே இயக்கன். மானிடவியலாளர்கள், இந்தக் கடவுட்கருத்தை, Animism என்று அழைப்பார்.

மனிதனுக்கு உள்ளார்ந்த சிந்தனை (abstract thinking) தோன்றிய காலத்தில் இருந்தே மானுடத்தை ஆட்டிப் படைத்த கேள்வி, இறப்பு, என்றால் என்ன என்பது. இதற்கு விடைகாணும் முயற்சியின் வெளிப்பாடே, இறந் தோரைச் சடங்குகளுடன் புதைத்த மரபு. சுமார் ஒரு ஸ்ட்சம் வருடங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்த நியாண்டர்தால் மனிதனின் காலத்தில் இருந்து இந்த மரபு தொடர்கிறது. இறப்பு, வாழ்வின் பாகமா? அல்லது வாழ்வு, இறப்பின் பாகமா? கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர் என்ற விடயமல்லவா இது.

அடுத்த பேரிய கேள்வி, பிறப்பென்றால் என்ன என்பது. பிறப்பைத் தரும் தாயின் வடிவத்தில் விடையைக் காணும் முயற்சியில், தாய்க்கடவுளர்கள் வந்தனர். 35,000 வருடங்களுக்கு முன்பிருந்தே தாய்க்கடவுள் வழிபாட்டை உலகெங்கும் காண்கிறோம்.

இதற்கு அடுத்து, இயற்கை கேள்விப் பொருளானது. மனதைப் பிரமிக்கவைத்த எல்லா இயற்கைக்கும் உள்ளீட்டான இயக்குசுக்தி, வழிபாட்டுப் பொருளு மானது. ஆறு, கடல், மலை, மரம், இட, மின்னல், நிலம், பயிர் அனைத்தும் கடவுள் வடிவங்களாயின. இவையே, இயக்கர்களும் இயக்கிகளும். (வட மொழியில், யக்ஷ - யக்ஷி)

இப்படியான மூல விணாக்களே மனிதப் பண்பாட்டில் சமயங்களின் தோற்றுத்திற்கும் மாற்றங்களிற்கும் அடிப்படையாகின. காலத்திற்கு காலம் உருவான கற்பிதங்களின் அடிப்படையில், ஏத்தனை சமயங்கள் வந்தாலும், மூல விணாக்கள் விடைகாணப் படாததாலேயே சமயங்கள் தொடர்ந்தும் இருக்கின்றன, இருக்கும்.

இந்து சமயத்தின் மூலங்களும் மேற்கொண்ட விணாக்கள் தாம். முதாதையர் சடங்குகளும் தாயக்கடவுளர் வழி பாடும் நம்மிடையே இருப்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இன்றைய இந்துக் கடவுள் யாவரும் இயக்கன் - இயக்கி வடிவங்களில் இருந்தே வளர்ந்தவர்கள் என்பதை, இந்தியக் கலைவரர்களும் படித்தவர்கள், உணருவர், மானுட வடிவிலான, ஆரம்பகால உருவச் சிலைகளான, குடியல்லம் சிவனும் மத்தியப்பிரதேச வேதிசாவின் முருகனும் இயக்கர்களாகவே காட்டப்பட்டுள்ளனர். ஸ்ரீ யையும் ஸ்ரீஷ்மியையும் இன்னும் என்னிறந்த இயக்க, இயக்கிகளையும் ஆரம்பகால பேளத்து - சமனக் கலை யிலும் காணலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட கடவுள் யடிவம் முன்னிலைப்படுத்தப்பட்ட பொழுது, அது, இயக்கர்களின் தலைவனாக அல்லது இயக்கிகளின் தலைவியாகக் காட்டப்பட்டது. சிவன் புதநாதரானார். பூதம் என்பது இயக்கனின் இன்னொரு பெயர். சக்தி என்ற பொருளுடையது. (இயற்கையின் சக்தியைப் பற்றிய கஸ்வியைப் பூதவியல் அல்லது பெண்திகம் என்கிறோம். இப்பொழுது, இயற்பியல் எந்த சொல்லலத் தமிழ்நாட்டில் பயன்

படுத்துகிறார்கள்.) பூத வணக்கம் பழந்தமிழ் மரபிலிருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்களால் அறியலாம். இன்றும், திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த துளை மக்களி டையே பூதவணக்கம் பிரபலமானது. வல்லியக்கனை விட்னுவாக்கிவிடலாம் என்ற சீத்தாராம சாஸ்திரியார் கருத்திலும் ஒரு நியாயம் உண்டு. ஏனெனில் விட்னுவும் இயக்க வடிவிலிருந்து வளர்ந்தவரே.

இயக்கன், இயக்கி வழிபாடு தமிழ்மரபில் தொடர்ந்து சென்றமைக்கு இலக்கியச் சான்றுகளும் நாட்டாரியல் சான்றுகளும் நிறையவே உண்டு. இயக்கிக்கு ஆயர்குல முதுமகள் பொங்கலிட்டதைச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது:

அறம்புரி நெஞ்சின் அறவோர் பல்கிய
புறஞ்சிறை முதுரீப் பூங்கண் இயக்கிக்குப்
பால்மடை கொடுத்து பண்பின் பெயர்வோள்
ஆயர் முதுமகள் மாதரி என்போள்

சிலப்பதிகாரம் அடைக்கலக்காதை - 115-118

இயக்கி, ஆயர்களின் வணக்கத்துக்கு உரியவளாகவும், நகருக்கு வெளியே கோயில் கொண்டவளாகவும் காட்டப்படுவதில் இருந்து, சிலப்பதிகார காலத்திலேயே இயக்க வழிபாடு நாட்டார் மரபுக்கு உரியதாகிவிட்டதை ஊகிக்கலாம். தமிழ் மரபில் இயக்க வழிபாட்டின் ஏச்ச சொச்சங்களை இன்றும் தென்பாண்டி நாட்டார் பெயர் களில் காணலாம். இசக்கி, இசக்கிமுத்து, ஜக்கம்மா, இசக்கியம்மா, பேராச்சி போன்ற பெயர்கள் திருநெல் வேலி, தூத்துக்குடி நாட்டார் மரபில் பரவலானவை. கன்னட மரபில், ஆதிகாரநாடக மக்களிடையே, இது சாக்கம்மா என வழங்குகிறது. கன்னட - தெலுங்கு நாட்டார் மரபுக்குரிய எல்லம்மா (இருள்வடிவானவள்; எல் - இருட்டு; தமிழில் ராக்கம்மா), இயக்கி வழிபாட்டின் இன்னொரு வடிவம்.

இந்து சமயம் என்று, இன்று நாம் சொல்லிக் கொள்ளும் சமயத்தைப் புரிந்து கொள்வதில் பல சிக்கல்கள் உண்டு. இந்தப் பெயரே வெளியில் இருந்து கொடுக்கப்பட்டது. Orientalism எனப்படும் மேலை நாட்டவரின் கீழூத்தேய வாதத்தால் உருவானது. யாழ்ப்பாணத்தில் இந்தச் சொல் உபயோகத்திற்கு வந்து சுமார் நூறு வருடங்கள்தான் ஆகின்றன. இந்து சாதனமும் (1888) இந்துக் கல்லூரியும் (1890) ஆரம்பகால உதாரணங்கள்.

ஒருமைத்தன்மையான சமய சிந்தனைக்குப் (Monotheism) பழக்கப்பட்ட மேற்கத்தையார், அதே கண்களோடு தென்னாசிய சமய ஓட்டத்தைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சித்து, அதற்கு ஒற்றைத்தன்மையான ஒரு பொதுச் சொல் கொடுக்க முனைந்தபோது வசதியாக அகப்பட்டது, ஆதிசங்கருடைய வைதிகம் - அவைதிகம் என்ற பிரிப்பு.

வேதத்தை முன்னிறுத்தி, அதற்கூடாகப் பிராமணியத்தை முன்னிறுத்திய சமய சிந்தனையே இந்து சமயத்தின் மூலம் என்ற கருத்தை, மேற்கத்தைய கீழூத்தேய வாதிகள் சொல்லப்போக, அவர்கள் கண்களுக்கூடாக எம்மை நாம் பார்ப்பதுதான் நாகரிகம் என்று நினைத்த எமது தேசிய வாதிகளும் சேர்ந்து செய்த கற்பிதம் தான் இந்துசமயம் என்ற இன்றைய கருத்து. வேதத்தையும் வேதியரையும் எமது பக்தி இலக்கியங்கள் முன்னிறுத்தவில்லையா என்று கேட்போருக்கான பதில் அந்தப் பக்தி இலக்கியங்களிலேயே இருக்கிறது. சந்தேகம் இருப்போர் மாணிக்கவாசகருடைய போற்றித் திருவகவலை ஒரு தடவை படிக்கவும்.

ஏறத்தாழ 200 ஆண்டு கால வரலாறு உடைய இந்த கீழூத்தேயவாத - தேசியவாத, இந்துசமய ஓட்டத்தின் விளைவாக, சைவ - வைஷ்ணவச் சண்டை இல்லாமல் போயிருக்கலாம். ஆனால், தென்னாசியாவில், சமய நம்பிக்கைகளின் மிகப் பழமையான வடிவங்களைத் தமக்குள் தேக்கிவைத்துக் கொண்டிருக்கும் தலித்துக்கள்,

ஆதிவாசிகள் போன்றோர், தங்கள் சமய அடையாளங்களை இழந்தனர். தாங்கள் இந்துக்களா என்ற கேள்வியும் எழுந்தது. இந்துக்கள் என்று நினைப்போரும் தமது மூலங்களை அடையாளம் காணவில்லை.

மூலவடிவமும் அதிலிருந்து முகிழ்த்த வடிவமும் ஒன்றையொன்று புரிந்துகொள்ள முடியாமற் போனது. அழகான மகள், வயதான தாயைப் பார்த்து, இந்த அழகற்ற கிழவி எப்படி எனக்குத் தாயாவாள் என்று கேட்ட கதை. பெரிய துயரம் என்ன வென்றால், தாய்க்குத் தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்பட்டு, இவள் எனது மகளாக இருக்க முடியாதுதான் என்று நினைக்கத் தொடங்கியது.

இந்தநிலை, கிறிஸ்தவ மதமாற்றத்திற்கான தார்மீக நியாயங்களுள் ஒன்றாகியது. ஏனெனில் பிராமணியத்திற்கு மாற்றுவதும் மதமாற்றம் தானே.

நம்பிக்கைகளின் இணைப்பு என்பது தென்னாசியாவில் நீண்ட காலமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஒட்டம். புத்தரும் தசாவதாரங்களுள் ஒன்றானார். ஓரிசாவின் புரி ஜகந் நாதரில், சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தம், பெளத்தம், சமணம், ஆதிவாசிகளின் சமயம் எல்லாம் கலந்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆயினும், மேலாதிக்கம் பிராமணியம் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

பிராமணியத்தைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் மேல் நிலைக்கு வரலாம் என்ற தென்னாசிய சமய - சமுகப் போக்கை, சமஸ்கிருதமயமாக்கம் என்ற கருதுகோளுக்கு ஊடாக வெளிப்படுத்தினார், M.N. ஸ்ரீநிவாஸ் என்ற சமுகவியலாளர். தென்னாசியாவின் சாதி, படிமுறை, சமுக அசைவு ஆகியவற்றை அமைப்பியல் முறையூடாக (Structural Analysis) ஆராய்ந்த ரூமோ என்ற பிரெஞ்சு சமுகவியலாளர், தூய்மை - தூய்மை இன்மை என்பதே சாதிப்படிமுறையைத் தீர்மானிக்கிறது என்று, Homo

hierarchicus என்ற தனது நூலில் கூறுகிறார். தூய்மை என்று நினைப்பவற்றைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் படி முறையில் ஏறலாம் என்பது அவர் கருத்து. பிராமணியமும் சைவ உணவும் தென்னாசிய மரபில் தூய்மையானவை என்று நம்பப்படுபவை. ஆனால், பிராமணியமே சைவ உணவைத் தழுவித் தூய்மை பெற்றது, சமண சமயத் தால்தான் என்றும் பலர் சுட்டிக்காட்டி உள்ளார்கள். திருவள்ளுவர் சொன்ன புறத்தூய்மை - அகத்தூய்மை பற்றிய குறஞம் அப்பர் பாடிய ஆவுரித்துத் தின்போர் பற்றிய தேவாரமும் எந்தக்காலத்திலாவது எமது சமூகத் தின் ஆழ்மனச் சிந்தனைகளில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி யிருந்தனவா என்று தெரியவில்லை.

சமஸ்கிருத மயமாக்கம் என்ற கருத்திற்கான விமர்சனங்களுள் ஒன்று, அது, ஒரு தலைப்பட்சமாக இருக்க முடியாது என்பது. சமஸ்கிருதமயமாக்கம் என்ற இயங்குவிசை இருக்கும் பொழுது அதற்குச் சமனானதும் எதிரானதுமான மற்றொரு விசையும் இருக்க வேண்டும். அப்படியானால், அதை, பிராகிருத மயமாக்கம் என்று அழைக்கலாமா? இந்திய மத்திய அரசின் மொழிகள் நிறுவனத்தின் முன்னாள் இயக்குநர் தேவி பிரசன்ன பட்டநாயக், இந்தக் கேள்வியை எழுப்பினார்.

இந்தக் கருத்துக்களும் விவாதங்களும் வருவதற்குப் பல காலத்திற்கு முன்பாகவே புதுமைப்பித்தன் என்ற மேதை, தமிழ்ச் சிறுகதைக்கு ஊடாக, இவற்றைக் கொண்டுவந்து காட்டிவிட்டார். புதுமைப்பித்தனின் பல சிறுகதைகள் இங்கு நாம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் விடயத்தோடு தொடர் பானவை. சமஸ்கிருதமயமாக்கம் - பிராகிருத மயமாக்கம் பற்றி விளங்கிக் கொள்ள விரும்புபவர்கள், பாரதியின் சந்திரிகையின் கதையின் தொடர்ச்சியாக புதுமைப்பித்தன் எழுதிய கோபாலையங்காரின் மனைவி என்ற கதையைப் படிக்க வேண்டும்.

Animism தொடர்பாக ஆபிரிக்காவில் இருந்து புதிய சிந்தனையொன்று எழுந்திருக்கிறது. நீண்டகாலமாக இல்லாமிய மயமாக்கம், கிறிஸ்தவ மயமாக்கம் ஆகியவற்றை எதிர்கொண்ட ஆபிரிக்க மக்கள் இன்று, Animism தமது சமயம் என்றும் அதைச் சொல்ல தாங்கள் வெட்கப்படவில்லை, பெருமைப்படுகிறோம் என்றும் சொல்லத்தொடங்கியிருக்கிறார்கள்.

கடவுள் ஒருவர், அவர் எங்கும் நிறைந்தவர் என்று ஒருமைத்தன்மைச் சமயங்கள் சொன்னால், 'எல்லாம் கடவுட் தன்மை கொண்டவை' என்ற மூலம் அதைச் சொல்ல தாங்கள் வெட்கப்படவில்லை, பலவாக வும் இருக்கலாம் என்ற பின்நவீனத்துவ மேற்குலகச் சிந்தனையும் தீர்க்க உடன்தொட்டு இருக்கிறது.

இந்தியாவிலும் இந்த எதிர் ஓட்டத்திற்கு ஒரு வரலாறு உண்டு. பிராமணிய இந்துசமயம் உங்களை ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால் பெளத்தர்களாகிவிடுங்கள் என்று தலித்துக்கஞ்சுக்குச் சொன்னார், அம்பேத்கார். இந்தியா வில் பல கிராமங்களின் நுழைவாயிலில் இன்று இரண்டு சிலைகளைக் காணலாம். ஒன்று மகாயான புத்தர், மற்றது அம்பேத்கார். இவை வெறுங் குறியீடுகள். சமய அனுட்டா ணத்தில் பெரிய மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்ததாகத் தெரியவில்லை.

தற்பொழுது பல இந்திய ஆதிவாசிகள், சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பின் பொழுது இந்துக்கள் என்று குறிப்பிடா மல் தமது ஆதிவாசி அடையாளத்தைச் சமயப் பொராகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். கர்நாடகாவில் வீர சௌவர்களும் இவ்வாறு செய்யவேண்டும் என்று கோரப்பட்டுள்ளது. பலர் செய்கிறார்கள். ஏனெனில், வீரவைச்வம், பிராமணியத்தை நிராகரித்த சமயப்பிரிவு. சமய மரடுகள் தொடர்பான

இத்தகைய விழிப்புணர்வு அண்மையில் தமிழ்நாட்டிலும் ஏற்பட்டுள்ளது. ஜெயலலிதா அரசு, நாட்டார் சமய நம்பிக்கைகள் தொடர்பாக கொண்டுவந்த சில தடைச் சட்டங்களின் எதிரொலி நாம் அறிந்தது.

தலித் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை தமிழகம் அண்ணாந்து பார்க்கும்படி இலக்கியம் படைத்த பெருமை ஈழத்திற்கு உண்டு. தலித் சமய உரிமை தொடர்பாக நீண்ட போராட்டம் நடத்திய பாரம்பரியமும் உண்டு. ஆயினும், இன்றைய தமிழகம் தலித் பண்பாட்டு அடையாளத்தைப் பெருமைக்கு உரியதாக உறுதிப் படுத்தும் பொழுது, இங்கு பண்பாட்டு அடையாளத்திற்கு உரிய குறியீடுகள் ஒழிக்கப்பட்டு, பிராமணிய மயப் பட்டுள்ளன. பறை உடைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் இசையும் கலைஞர்களும் அருகிவிட்டன. அந்த இசைக் கருவியைச் செய்வதற்கும் இன்று ஆளில்லை என்று அறிகிறோம். தமிழ் நாட்டிற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் இடையே இந்த வேறுபாட்டுக்குப் பின்னால் பல காரணங்கள் இருக்க வேண்டும்.

மாற்றுப்பண்பாடு, மாற்றுச் சிந்தனை என்பன வாழ்வின் விழுமியங்களாக முன்வைக்கப்படும் காலத்தில் வாழ்கி ரோம். ஒருமைத்தன்மையால் மனிதகுல அநுபவங்களின் தொன்றுதொட்ட பதிவுகள் அழிந்துவிடக் கூடாது. மாறாக, சிந்தனைகளின் பன்மைத்தன்மையால் செழிப்படைய வேண்டும் என்பது பண்பாட்டுப் பன்மைத்துவத்தின் (Cultural Pluralism) சாரம்.

வல்லியக்கன் வழிபாட்டு மரபை அவதானிப்போருக்கு, சில மாற்றுச் சிந்தனைகள் புலப்படும். மந்திரத்திற்கு வலிமை உண்டு என்று, மந்திரம் சொல்லி வழிபடுவது ஒரு கருத்து என்றால், வல்லியக்கன் என்ற இயற்கையின் சக்தியை, மௌனம் காத்து, வாய்க்கட்டி வழிபடுவது மாற்றுக் கருத்து.

கடவுள் இருக்கும் 'ஸ்தலம்' முக்கியமானது; ஆகமம் எனப் படும் விதிமுறைப்படி கோயில் கட்டுவது முக்கியமானது; பக்தர்கள் யாத்திரை செய்து தேடிப் போக வேண்டும், என்பது ஒரு கருத்து என்றால், இடம் முக்கியம் இல்லை; கோயிலும் முக்கியம் இல்லை; யாத்திரையும் முக்கியம் இல்லை; கடவுளை உங்களோடு சேர்த்துக் கூடிக் கொண்டு போகலாம் என்பது, மாற்றுக் கருத்து.

வள்ளுவ குலமக்கள் எங்கெங்கெல்லாம் புலம் பெயர் கிறார்களோ அங்கங்கெல்லாம் வல்லியக்கன் எடுத்துச் செல்லப்படுவார். இலங்கையின் வேர்களுக்கும் இம் மாதிரியான கடவுட் கருத்து இருந்தது. இலங்கை வேர்களின் கடவுளரும் 'யக்கு' என்று அழைக்கப்படும் இயக்கர் என்பதை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். இலங்கையின் தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காகத் தென்தமிழகத்திலிருந்து கிராமங்கிராமமாகப் புலம் பெயர்ந்தவர்கள் தமது குலதெய்வங்களையும் தலைமேல் சுமந்து எடுத்துவந்தார்கள் என்றும் அறிகிறோம்.

III

இங்கு நாம் பதிவு செய்யும் விடயங்களுக்குப் பின்னால் பல ஓட்டங்கள் இருப்பதை, படிப்பவர்கள் உணருவார். திரு. இராசரத்தினம் ஒரு நியாயம் சொன்னார். முன்பு வல்லியக்கன் வழிபாடும் வல்லியக்கன் கோயிலிடி என்று இடத்தையும், மக்களையும் குறித்த சொற்றொடரும் தாழ்த்தப்பட்டவையாய் இருந்தன. யார் யாரெல்லாம் அவற்றைத் தாழ்த்தினார்களோ அவர்களே வழிபாட்டில் பங்கெடுத்து, கோயிலுக்கு வருவதாகிய மாற்றம் இன்று நடந்திருக்கிறது. இது, வல்லியக்கன் வல்லிபுர நாதரான தாலேயே ஏற்பட்டது என்பது அவர் கருத்து.

இதிலே மற்றொரு ஓட்டமும் உண்டு. முன்னார் பஞ்சபுராணம் பாடி, வல்லியக்கணைச் சைவம்யமாக்கும் முயற்சி இருந்தது. ஆனால் ஏன் வல்லியக்கண் சிவனாக மாறாமல் விஷ்ணுவானார்? பெரும்பான்மை, சைவ சித்தாந்த மரபில் இருக்கும்பொழுது, சமய உரிமை மறுக்கப்பட்ட சிறுபான்மை, யாழ்ப்பாணத்து வழக்கில் மிக அறிதாக இருந்த வைஷ்ணவத்திற்கு வல்லியக்கண மாற்றியதில் அம்பேத்கார் சிந்தனையின் சாயல் இருக்கக் கூடும்.

அடுத்த ஓட்டம், யாழ்ப்பாணத்தில் பரவலாக நடைபெற்ற வரும் சமஸ்கிருத மயமாக்கம். எனது வடமொழி ஆசிரியர் சீத்தாராம சாஸ்திரிகள் அதைப் பிரதிபலித்திருக்கிறார்.

கிறிஸ்தவ மதமாற்ற ஓட்டத்தில் பலர் வல்லியக்கண அடியோடு கைவிட்டு, பாழடைந்து போக விட்டுவிட்டார்கள்.

திரு. இராசநாயகம் ஓட்டங்களை விளங்கியவர். அடையாளம் பெருமைக்குரியது, அதைப் பேணவேண்டும், என்று நினைக்கிறார். ஆனால், உரிமையை இழந்து விட்டார்.

இவர்கள் எல்லோருக்கும் அப்பால், சங்கானையில், வீட்டு வளவுக்குள் வைத்திருக்கும் வல்லியக்கனுக்கு நாள் தோறும் விளக்கு வைக்கும் பெண்மணி, 'என்ன சாமி என்று தெரியாது. ஆனால் நாங்கள் கும்பிடிக்ரோம். இது என்ன சாமி? உங்களுக்குத் தெரியுமோ' என்று பார்க்கவந்த எங்களைக் கேட்டது, உள்ளத்தை நெருடுகிறது.

எதையும் சரியென்றோ பிழையென்றோ சொல்வதற்காக இந்தக் கட்டுரை எழுதப்படவில்லை. நம்பிக்கைகளின் ஓட்டங்களை விளங்கிக் கொள்ளும் முயற்சியில் எழுதப்பட்டது. எனக்கும் ஒரு ஓட்டம் — வரலாற்று மாணவனது ஓட்டம்.

கோவும் மடைப்பறையும்

(யாழ்ப்பாணத்தின் ஆதிக்குடிகள் பெருங்கற் பண்பாட்டிற் குரியவர்கள் கி.மு. 500 அளவில் இப்பண்பாடு இங்கு பரவியிருக்கலாம். இக் காலகட்டத்திலேயே திரிசூல வடிவக் குறியீடு இங்கு வழக்கிலிருந்திருக்கிறது. இக் குறியீட்டிற்குரிய ஒலிவடிவங்களிலொன்று 'கோ' எனப் படிக்கப்படக்கூடியது. இவை அன்மைக்கால ஆய்வுகள் அறியத்தரும் சில தகவல்கள்.)

அது ஒரு மணல் திடர். பரவைக்கடலும் பனங்காடும், தரவை நிலங்களும், அடங்கிய மணல் திடர். இங்குதான் இரண்டரை ஆயிரமாண்டுகளுக்கு முன் பெருங்கல் லோனுடைய குடிவந்து இறங்கியது. தனது இரும்புக் கத்தியினால் பற்றைகளை வெட்டி, பயிர்நிலம் காண அவன் முயன்றான். பனை ஒலையில் முடைந்த பெட்டிகளைத் தலையில் அணிந்து அவனது பெண்டுகள் பரவைக் கடலில் மீன் பிடித்தார்கள். தரவை

நிலப்புலவளியில் சிறார்கள் செம்மறி மேய்த்தார்கள். மணல் தரையில் குடைந்த தூரவினிலே நன்னீர் சுரந்தது. மாரிமழையில் பெருகிவந்த வெள்ளம் வில்லாய் வளைந்த பள்ளங்களில் தேங்கிநின்றது. பெருங்கல்லோனது குடி பெருகி வாழ வசதி கிடைத்தது.

* * *

வழாக்கை ஆற்றுக் கரையோரம் பெருங்கல்லோன் வைத்த சூளையில் மட்கலங்கள் கவிழ்த்து வைக்கப் பட்டிருந்தன. சூளையின் புகையால் அந்த மட்கலங்களின் உட்புறம் கறுப்பாக இருந்தது. சூரிய ஆணியால் பெருங்கல்லோன் அவற்றில் எதையோ கீறினான். மூன்று கவருடைய ஒரு தண்டின் வடிவம் - அது ஒரு திரிசூலம். தனக்குப் படியளக்கின்ற 'கோ' வினை அவன் உள் நினைந்து உருகியமைக்குச் சாட்சி அது. காலங்காலமாக அவன் உணர்வில் துளிர்த்து வளர்ந்து செல்லும் கடவுட் கருத்திற்கு எங்கேயோ தொலைதூரத்தில், சிந்துநதிக் கரையில், பலநூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் வாழ்ந்த முதாதை கள் காலத்தில் இருந்து அவன் கொடுத்துவரும் குறியீடு அது.

* * *

பெருங்கல்லோன் வழித்தோன்றல்கள் மணல் திடலில் பரவி வாழ்ந்தனர். 'கோ' ஏழு பரவினார். வில் எனப்படும் குளங் குட்டைகளின் கரையில்; மரத்தின் கீழ்; வயற் கரையில்; வளவு மூலையில்; பார்த்த இடமெல்லாம் 'கோ' வீற்றிருந்தார். அவர்களாது கடவுட் கருத்தின் பல்வேறு வெளிப்பாடுகளுக்கும் 'கோ' என்ற திரிசூலம் பொதுவான குறியீடாகத் திகழ்ந்தது. பெரியதம்பிரான், நாகதம்பிரான், பூதவராயர், காத்தவராயர், அண்ணமார், கூட்டத்தார், சேவுகர், காளி, நீலி, வாலை, பேச்சி, கொத்தி, கண்ணகி - எல்லோரும் 'கோ' வடிவில் தான்,

பிரபஞ்சமளாவிய மர்மம் முடிவில்லாமல் வளர்ந்து செல்லும் என அவர்களது உள்ளுணர்வு கூறியதாலோ என்னவோ, 'கோ' விற்கு இல்லங்கள் எழுப்பி அந்தக் கோயில்களில் மர்மத்தைத் துலக்க அல்லது அமைதி காண அவர்கள் முயன்றார்கள்.

* * *

தொலைவிலிருந்து மடைப்பறையின் அதிர்வு. பனங் காடும் வயல்வெளியும் கேட்கக் காலங்காலமாக அதிர் கிறது. மடை, குளிர்த்தி, பொங்கல், நீர்ச்சோறு, திருவிழா, மரணம் - வாழ்விலும் இறப்பிலும் - வழிபாட்டிலும் வழி யனுப்புதலிலும் - பிரபஞ்ச இரகசியத்தின் திகிலினை இதயத்தில் அதிர்ந்து காட்டிப் பறை ஒவிக்கும் பாணியே அலாதியானது.

மணல் திடலில் காலப்பறையின் தாளம் புதிது புதிதாய்ப் பல தடவை மாறிய பின்னரும்கூட, 'கோ' வும் மடைப்பறையும் தப்பிப் பிழைத்தன.

நாவலந்தீபகத்தில் மட்டுமன்றி, சுற்றியுள்ள தீவு, தீபகங் கள் எல்லாம் தர்ம அலை எழுப்பிய ததாகதறைக் கூட மணல் திடலின் மடைப்பறை ஓசையில் 'ஜயன்' ஆக்கி 'கோ' விற்குள் அடக்கி விட்டார்கள்.

நானூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக 'வெள்ளியம்பலத் தம்பிரான்கள்' (புதுமைப் பித்தனிடமிருந்து இரவல்) இங்கு கடை வைத்திருந்த காலத்தில் 'கோ' விற்குரிய குறியீட்டை இன்னும் கொஞ்சம் இலகுவாக மாற்றித்தருவோம் என்று அவர்கள் கூறியதைக் கேட்டுப் பெருங்கல்லோன் வழி வந்தோர் சிலர் குறியீட்டை மாற்றிக் கொண்டார்கள். அப்படியிருந்தும் கோவும் மடைப்பறையும் தப்பிப் பிழைத்தன.

முப்புரி நூலோர் அந்தக் காலத்திலிருந்தே தந்திரமான சமரசம்; 'கோ' விற்கு வாசல் மூலையில் ஒரு இடமும் கொடுத்து, ஏன் வாசல் மூலையில் இடம் என்பதற்குப் புராணத்தில் கதையும் எழுதி, வாசலுக்கு வெளியே நின்று பறையையும் அடிக்கப்பண்ணி விட்டார்கள். மூல வடிவத்தை முதிர்ந்த வடிவம் சாதிப் பிரவ்டம் செய்தது. இருந்தாலும் மூலவடிவம் தப்பிப்பிழைத்தது.

* * *

இது இருபதாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கூறு. மனஸ் திடலின் மயோசின் அடித்தளமே ஆட்டங்கானும்படியான சிக்கல் களும் மாற்றங்களும். அரசமரம் இருக்கும் இடமெல்லாம் தர்மபோதனை என எங்கோ குரல் கேட்பதால், இங்கு போட்டிக்குக் கோயில் கட்டவேண்டும் என்பதில் கரை கடந்த உற்சாகம். பெருங்கல்லோன் வழிவந்தோர் சிலருக்கு தீவர்ப் பணவரவையும், அந்தஸ்து உயர்ந் ததையும் வெளிப்படுத்துவது எப்படி என்று பிரச்சனை, விளைவு...? எங்கோ ஒரு மரத்தடியில் 'கோ' ஒருநாள் பிடிநுக்கப்படுவார்; பாலஸ்தாபனத்திற்காக. கும்பாபிஷே கத்தின் பின்னர் மூலவரின் பெயர் ஞானவரவர் அல்லதுராஜராஜேஸ்வரி, குறைந்தபட்சம் தூர்க்கை. கோயிலின் மதில்மூலையில் முன்னாள் மூலவர் 'கோ' வெய்யில் காய்ந்து கொண்டிருப்பார்.

* * *

மடைப்பறையெல்லாம் இப்பொழுது அதிகம் ஓவிப்பதில்லை. ஞானவரவர் கோயிலில் அல்லது ராஜராஜேஸ்வரி கோயிலில் கொடியேறித் திருவிழா நடந்தால் நட்டுவ மேளம் தான் நடக்கும்.

கடும் வெய்யில். நீண்டு செல்லும் அந்தத் தார்ப்பாதையில் மூன்று வள்ளுவ முதுமக்கள் அவர்களது முதுகில் சுமையாய்ப் பறை கனக்க, வளைந்து, தளர்ந்து, தரை நோக்கி நடந்து செல்கின்றனர். அவர்களது பின்னைகள்,

பேர்ப்பிள்ளைகள் எல்லாம் அந்தஸ்துடன் உழைக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். இந்தத் தொழிலை விட்டுவிடும்படி நச்சரிக்கவும் தொடங்கி விட்டார்கள். மணல் திடலின் நுண்கலை வித்துவான்கள், ரசிகசிகாமணிகள், விமர்சகர் களுக்கு அப்பால் - பறைக்காக- அம் முதுமக்கள் பறையடிக்கிறார்கள். இவர்களுக்குப்பின் இந்த மணல் திடலில் பறை அதிராது.

* * *

கொழும்பில் சர்வதேச மகாநாடு; கண்டியில் உலகப் புகழ்பெற்ற பெரஹரா - இலங்கையின் உன்னத மங்கல வாத்தியமாகப் பறை ஒலிக்கிறது.

மணல் திட.வில், வரணி என்ற ஊரில், வீதியின் நடுவே, வள்ளுவ முதுமக்கள் தங்கள் பறைகளை உடைத்து, 'இனி இந்த இழி தொழில் செய்யோம்' எனச் சபதம் செய்கிறார்கள்.

'ஆலயங்களினெல்லாம் வேதியர்களின் கைமணியோசை கேட்கவேண்டும். அது தான் எங்கள் பண்பாட்டு மறு மலர்ச்சி'. மணல்திடலில் இருந்து யாரோ ஒரு தருமகர்த்தா.

1983 ஆம் ஆண்டு மயிலிட்டி கலைமகள் வித்தியாசாலை மலரில் வெளியானது

மயான உருத்திரன்

எல்லையற்று விரிந்து செல்லும் பிரபஞ்சம். அதில் எங்கோ ஒரு நுணுக்குக் கோள்த்தில் எண்ணிறந்தகோடி அனு உயிர்த் துகள்கள். கற்பகோடி ஆண்டுகள் கழிந்தன. அனுஉயிர்த் துகள்களில் இருந்து 'அவன்' கூர்ப்படைந்தானாம். அவனுக்குள்ளே மனம் வளர்ந்ததாம். அவன் வளர்ந்ததால் மனம் வளர்ந்ததோ அல்லது மனம் வளர்ந்ததால் 'அவன்' ஆனானே? மனம் கிடைத்ததால் தானே மனிதன். எண்ணிறந்த கோடி ஜீவராசிகளுக்கிடையே அவனுக்கு மாத்திரம் கிடைத்ததெப்படி? ஆயிர மாயிரம் ஆண்டுகள் ஆஸ்திகத்திற்கும் நாஸ்திகத்திற்கும் அகப்படாத புதிரல்லவா அது

அவனுக்கு விழிப்புக் கண்டது. தன்னை நோக்கினான். புறத்தை நோக்கினான். தனக்குள்ளே துருவி நோக்கினான். பிரபஞ்சத்தை வியாபித்து விரிந்து நோக்கினான். ஆதியேது? அந்தமேது? ஆதியோ நினைவி

வில்லை. அந்தமோ உருத்து நின்றது - மரணம், அழிவு, வெறுமை. அதற்குப் பின்? .... புநரபி மரணம் புநரபி ஜனனம்....?

மரணம் பூதாகரமாக அவன் மனதை ஆக்கிரமித்தது. குழுமம் எரிமலையில், எரியும் பெருங்காட்டில், அழிவின் விஸ்வரூபத்தை அவன் தரிசித்தான். அழிவில் பிறந்தவன் - அக்கிளியில் பிறந்தவன் - அவன் மனத்தின் அந்தத்தில் பிறந்தவன் - அவனே மயான உருத்திரன்.

'அவன்' வளர்ந்தது போல, மனம் வளர்ந்தது போல, அவனும் புறமும் முட்டி மோதி நாகரிகம் வளர்ந்தது போல, உருத்திரனும் வளர்ந்தான். காடுடைய சுடலைப் பொடி பூசிய உள்ளங்கவர் கள்வனானான். நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனானான். செங்கையில் மான் ஏந்தி, சிறுபறையும் ஏந்தி, அங்கையில் அனலேந்தி, அருளுங் கரமுங் காட்டி, நந்தி மத்தளம் கொட்ட, நாரதர் யாழ்தூக்க, தோம் தோம் என்று சுந்தர நடனமும் செய்தான். முப் பாழுங் கடந்து அப்பாலே பாழ் வெளியில் ஊழிக்கூத்தும் ஆடினான்.

காலங் காலமாகக் கண்ட காட்சியின் கருவையெல்லாம் கவிதையாக்கி கல்லிலும் செம்பிலும் வடித்தான் ஒரு கலைஞர்.

பாவலர்கள் பெருகினர். பக்தகோடிகளும் பெருகினர். ஆலயங்கள் பெருகின. அந்தணாளர்களும் பெருகினர்.

உருத்திரன் உயிரற்றுப் போனான்.

பிறகு.....

வெள்ளைத்தோல் நாகரிகத்திற்கு விளங்கவைப்பதற் காகக் கலாயோகிகள் வந்தனர். வெள்ளைத் தோலர் களுக்கே சொல்லப்படத்தக்கதென்றால் அதில் 'விஷயம்' இருக்கத்தான் வேண்டுமென்று கறுப்புத் தோலர்களுக்கும் பட்டது. என்றாலும் வெள்ளைத்தோல் பாலையில் படித் தால்தான் சரியாக விளங்கும் என்பதால் அப்படிப் படித்துப் பலர் குட்டிக் கலாயோகிகளானார்கள். எப்படி யோ... கல்லிலும் செம்பிலும் எப்போதோ கருகிப் போய்விட்ட உருத்திரன். வெள்ளைத்தோல் நாகரிகத்தில் களவாடிக் காட்சி அறையில் வைக்கப்படும் பொருளானான்.

பிறகு....

தந்தக் கோபுரங்களிலிருந்து கலாநிதிகள், பேராசிரியர் கள், எனப்படும் அழர்வப் பிரகிருதிகள் வந்தனர். இவர் 'வடகரைத் தெய்வம்' என்றனர். பிராமணத் தெய்வம் என்றனர். எங்களுடையவன் அல்ல பிறத்தியான் என்றனர். 'ஆரியச் சிலையை உடை' என்றது ஒரு குரல். ஐயோ... ஐயோ.. இப்படியெல்லாம் அழர்வ ஆராய்ச்சிகள் செய்தாலும் நாங்களும் 'பொட்டு' வைப்பவர்கள், பழைய பக்தகோடிகளின் பரம்பரை, ஆராய்ச்சிவேறு அபிமானம் வேறு என்றும் சொன்னார்கள். தந்தக் கோபுரங்களில் நடைபெறும் யாகங்களில் கலந்து கொண்டு அவர்பாகம் பெறும் தேவர் குழாத்தினர் அற்புதமான ஆராய்ச்சியென்று ஆர்ப்பரித்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்தில், ஒரு சிற்றூரில் ஒரு சுடுகாடு. பரவைக் கடலின் பின்னணியில் ஒருபுறம் வயல்வெளி, மறுபுறம் பொட்டல் வெளி. ஒவென்று வீசங்காற்றில் பணையோலை களின் ஒலம். வெள்ளிக்கிழமை அந்தியட்டு கருக்கல் தொடங்கி விட்டது. சுடலையில் அப்பொழுதுதான் ஏற்றது தணிந்ததோரு சிதை. ஒரு கிழவரும் கிழவியும் வந்தார்

கள். நடுச்சுடலைக்கு நடந்து சென்றார்கள். அருவமும் உருவமும் அற்றுத் தெரியும் சுடலையின் பொட்டல் வெளியில் கிழவி ஒரு எண்ணேய் விளக்கை ஏற்றிவைத்துக் கர்ப்புரமும் கொழுத்தினாள். கிழவர் தேங்காயை உடைத்தார். இருவரும் விழுந்து கும்பிட்டனர்.

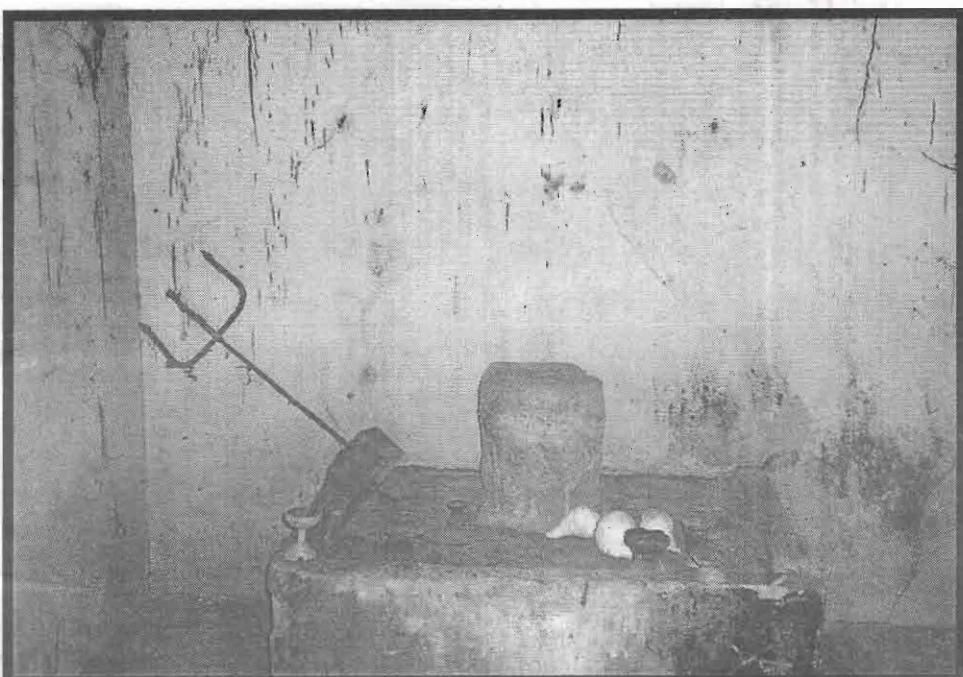
'உது என்ன சாமி ஆச்சி'

'தம்பி உவர் மயான உருத்திரன் கண்டியோ' எம்பெரு மான், அவருக்கு இங்குதான் இருப்பிடம். இங்கு வந்தால் தான் ராசா நாங்கள் அவரைத் தெரிசிக்கலாம்'

ஒருகணம் மனம் வியப்பால் அதிர்ந்தது. ஆதிமனிதன் கண்ட அந்தக் காட்சியை — இயற்கையின் திகிலிலும் அழிவிலும் வெறுமையிலும் பாழிலும் அவன் பெற்ற அந்த அதியற்புத் மனங்களினை — அவர்களும் கண்டார்களோ?... வெறுங் கிரியைதானோ?.... நான்தான் கற்பனை செய்து கண்டப்படுகிறேனோ?...

1984 ஆம் ஆண்டு சமுநாடு வாரமலரில் வெளியானது

P. Sankar

பலர் உழைத்துவத் - 2006.

